

Arrest

nr. 78 974 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 10 januari 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*bijlage 13quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 21 september 2010 het Rijk binnen en vraagt diezelfde dag asiel aan bij de bevoegde autoriteiten.

Op 11 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing gaat verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 het beroep verwerpt en eveneens aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (*bijlage 13quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde S. M.,

geboren te K.,

op (in) (...)1952

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 15/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 30 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“1 De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un systeme institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.”

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève Il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, quelle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace» (RVS, 06 november 1996, T Vreemd., 1997 (verkort), 74)

3 In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensen rechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke verwijdering van een persoon afkomstig van Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of afwezigheid van geldig paspoort.

Dat hierbij ook geen de minste rekening wordt gehouden met de medische toestand van verzoekster.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeksters geen beletsel stelt, zoals de situatie in hun thuisland of nog, zoals in casu het feit dat verzoekster met zeer ernstige problemen kampt.”

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing een bevel is om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, 1^e lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing doet geenszins uitspraak over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze bevoegdheid komt volgens de voormelde bepalingen uitsluitend toe aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te bekritisieren merkt de Raad op dat deze beslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Aldus kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar deze wetsbepalingen en is dit middelenonderdeel onontvankelijk.

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, enkel uitspraak mag doen aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing en dat het de Raad geenszins toekomt om uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 augustus 2011, als de Raad bij arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

hebben geweigerd. Het komt niet aan verzoekster toe om middels huidig verzoekschrift een nieuw beroep in te stellen tegen deze eerdere beslissingen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoekster volledig voorbij gaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat haar asielprocedure definitief beëindigd is. Verzoekster lijkt haar betoog toe te spitsen op de afwijzing van haar subsidiair beschermingsstatuut, hetgeen *in casu* evenwel niet aan de orde is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verder stelt de Raad vast dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister de vreemdeling die niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. De Raad onderzoekt vervolgens enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de asielprocedure beëindigd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster niet in het bezit was en is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekster deze vaststellingen geenszins betwist. Aldus heeft de verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geen uitspraak over een recht op verblijf of een recht op de erkenning van een bijzonder statuut. De bestreden beslissing heeft zoals voormeld geen uitstaans met de situatie in Tsjetsjenië waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, of onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Verzoeker maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Artikel 149 van de Grondwet kan niet dienstig worden ingeroepen, aangezien dit artikel betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en bijgevolg enkel kan worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing betreft *in casu* een administratieve beslissing (RvS 14 januari 2004, nr.127.078, RvS 16 september 2003, nr. 122.872, RvS 13 november 2002, nr. 112.535, RvS 23 januari 2002, nr.102.840, RvS 12 mei 2000, nr. 87.257).

Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand en daarbij zou verwijzen naar haar procedures inzake medische regularisatie die lopende zijn, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het

administratief dossier blijkt dat de eerste aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van 30 januari 2012 en de tweede aanvraag van 5 februari 2012. Dit is na het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Rekening houdende met het voorgaande toont verzoekster niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Zoals voormeld is het bestuur uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en werd er wel degelijk rekening gehouden met alle stukken van het dossier die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijkklidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekster geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM temeer verzoekster in haar middel ter ondersteuning van de aangevoerde schending opnieuw verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië en de onveiligheid aldaar, hetgeen net het voorwerp heeft uitgemaakt van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beslist dat dit geen subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Met haar vrij algemeen betoog maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster zeer ernstige medische problemen heeft.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel ten zeerste geschaad.

Deze schending geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van medische problemen heeft én bovendien een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert.

Verzoekster dreigt thans op een moment dat zij door medische problemen zeer sterk verzwakt is en zichzelf niet meer kan beredderen alleen, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.

Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW afgewacht te worden, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen."

Waar verzoekster wijst op de richtlijn 2004/83/EG over de subsidiaire beschermingsstatus, dient daargelaten de vraag of dergelijke uiteenzetting voldoet aan de vereisten om te kunnen spreken over een middel, vastgesteld te worden dat de richtlijn 2004/83/EG reeds is omgezet in Belgische wetgeving en dat verzoekster niet aantoont dat deze omzetting niet correct is geschied, waardoor zij zich niet rechtstreeks meer op deze richtlijn meer kan beroepen. Waar verzoekster voor het overige nogmaals verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster en aldus niet dienstig kan verwezen worden naar de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of naar de richtlijn 2004/83/EG aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoekster een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de reden waarom aan de verzoekende partij geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekster volledig voorbijgaat aan het gegeven dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten is en geenszins een beslissing is waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dergelijke vaststelling die zijn grondslag vindt in het administratief dossier, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In het kader van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is de verwerende partij er niet toe gehouden te motiveren waarom aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Deze beoordeling werd reeds verricht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 augustus 2011 en werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 15 december 2011. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het argument dat de verwerende partij in het verleden herhaaldelijk de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend aan vluchtelingen uit Tsjetsjenië is zeer opmerkelijk aangezien dergelijke beslissing in beginsel enkel kan worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of door de Raad. Verzoekster beperkt zich dienaangaande tot een gratuite bewering. Waar verzoekster verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid in een toegankelijke taal voor juristen, is het de Raad geheel niet duidelijk waarop de verzoekster doelt. Bij haar verzoekschrift worden geen rapporten bijgevoegd en de verzoekster verduidelijkt ook nergens over welke rapporten het zou gaan. Hoe dan ook werd over deze rapporten niet gesproken naar aanleiding van de derde asielaanvraag. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert verzoekster de schending aan van het fair play-beginsel. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van de beslissing en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit niet het geval is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en zet zij in verband met dit beginsel geen andere grief uiteen. Een schending van het fair play-beginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de rechten van verdediging volstaat het er op te wijzen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster van oordeel is dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat zij tal van medische problemen heeft en bovendien een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend die nog lopende is, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster de verwerende partij op de hoogte had gebracht van haar medische problematiek en dat beide aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateren van na de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. Verder kan worden verwezen naar wat hierboven bij de bespreking van het eerste middel werd ontwikkeld om te besluiten dat verzoekster er niet in slaagt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15, sub C van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense vluchtelingen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense vluchtelingen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten2008/08/Noordelijkekaukasus---1-1-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grond gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster zeer ernstig ziek en verzwakt is, en dus niet kan verlangd worden dat zij zich thans in een dergelijke lamentabele toestand van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoeksters, zo o.m. de zwangerschap van verzoekster in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen nieuw middel ontwikkelt, doch zich beperkt tot het herhalen van hetgeen zij reeds heeft ontwikkeld in het eerste en tweede middel, zodat wordt verwezen naar wat hierboven werd ontwikkeld als bespreking van de aangevoerde middelen en waarbij reeds werd besloten dat geen schending werd aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en dat de verzoekster zich niet dienstig kon beroepen op de richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM.

Nogmaals wordt aangestipt dat de bestreden beslissing werd genomen in het raam van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de staatssecretaris is op dit punt beperkt. Hij dient geen uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat dat betreft, hebben zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad reeds een uitspraak gedaan betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Met huidig verzoekschrift lijkt verzoekster een beroep te willen instellen tegen deze beslissingen. Huidig beroep is echter beperkt tot de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU